

דבורי, יש היום היסטוריה?

לא.

יש!

מה כל כך יש? דווקא הכל שפסיד את ינקלמלי.

ינקלמלי, נא...

כן, אבל אני משתחררת מוקדם היום.

בא לי! אפילו אפילו?

לא נראה לי. רובא שייני.

שייני

ישנה אמרה סינית עתיקה הגורסת שדאגה על הבעיות של מחר לא תפתור אותן - אבל היא בהחלט תיקח את השלווה של היום. כשאני מביטה בייאוש בעזרת הספרים המתנשאת על גבי שולחן הכתיבה שלי, האמרה החכמה לא מנחמת אותי הפעם במאומה, ואני שוקלת ברצינות לשלוח את החכם הסיני בעל שאר הרוח ללמוד את כל החומר למבחן מחר. נראה אותו.

אני נועצת מבט מתריס בשאר המשפטים החכמים ומלוכסני העיניים שתלויים על לוח הקיר שהשקעתי בו כל כך (שריד ונצר משיעור מלאכה, מזכרת מימים שבהם הידיים שלי עוד לא הפכו לשמאליות) ותוהה איך אני מתחילה להשתלט על החומר, בדיוק כשהטלפון מצלצל וקוטע את הרהורי הנוגים.

"הלו?" אני שומעת קול מוכר בוקע מהקו השני.

"אפשר את שייני?"

"זאת שייני", אני אומרת במעין סימן שאלה. דבורי לא מזהה אותי?

"שייני? אמא'לה, מה קרה לקול שלך?"

"אה, סתם מזכרת מציקה מרופא השיניים. השן הסוררת נעקרה ממקומה אבל הותירה שובל של כאב". רוח פיוטית נחה עליי פתאום.

דבורי צוחקת, מכירה את הניסוחים שלי. "סתם קינאתי בך", היא אומרת, ספק לי ספק לה.

"התחלת ללמוד למבחן? כי אני מיואשת מראש".

"את לא אומרת תמיד שגם המסע הארוך ביותר התחיל בצעד אחד?" היא תוהה, "חשבת של להיות הפסימית מבין שתינו זה התפקיד שלי..."

"מסתבר שהאופטימיות שלי נשארה במרפאת השיניים", אני אומרת, עגומה.

פרק 1 – כל השאר היסטוריה

"אז כדאי שתמצאי אותה בחזרה, כי יש לי בשורה טובה לבשר לך", אומרת דבורי, קולה צופן סוד.

"מה קרה?" אני שואלת, מסוקרנת. "האוגר המעצבן של צביקי שלכם מת סוף סוף?"

דבורי שוב צוחקת. "עדיין לא. משהו משמח יותר".

זה כבר ממש מסקרן. מה יכול לשמח את דבורי יותר ממותו של האוגר שהיא כל כך לא סובלת? מאז שאח שלה צביקי קיבל אותו לאחר שזכה בהגרלה של החיידר, חווה האוגר כמה תקריות שכמעט והביאו למותו בטרם עת. כמעט - לצערה של דבורי כמובן, כי האוגר, כמו להכעיס, המשיך להתרוצץ בכלוב וגם מחוזה לו כאילו אף אחד לא שפך סבון כלים לתוך השוקת שלו.

"אז מה קרה?"

"הם קיבלו אותי", היא מבשרת לי, צליל של התרגשות מפעפע בקולה.

"מי?" אני משתוממת. מבחני הכניסה לסמינר מזמן מאחורינו, לא?

"בית השוקולד. מכירה את החנות הזאת?"

"בטח שאני מכירה". אבא קונה שם כל ערב שבת את השוקולד הבלגי האהוב עליי, היקר. אבל את זה אני לא הולכת להגיד לדבורי. "מה זאת אומרת קיבלו אותך, עשו לך ראיון עבודה?" אני מתרגשת איתה בלי להבין למה. "את כאילו, הולכת לעבוד שם?"

"כן. אבל זה סוד. סיפרתי רק לך, אסור לאף אחד לדעת".

"אבל למה?"

"דבורי!" אני שומעת את אמא שלה קוראת מעבר לקו, "איפה את?"

"אני באה, אמא", היא אומרת לה, ואחר כך חוזרת אליי. "שייני, אני חייבת לסגור. נדבר אחר כך, להתראות".

ולפני שהספקתי לשאול או להגיד משהו נוסף - נשמע צליל ניתוק. אני מניחה את הטלפון על השולחן, קצת מודאגת. כמו שאני מכירה את דבורי חברתי הטובה - היא לא נמנית על האנשים האוהבים לעבוד. ממש לא. אני תמיד צוחקת ואומרת שאפילו הפעולה הפשוטה של להרים את הכיסא אחרי הלימודים מעייפת אותה. לכן זה נשמע לי מוזר. אולי היא רוצה לקנות עם הכסף שתרוויח מצלמה? הסבר הגיוני חודר למחשבותיי, שופך אור על התעלומה. כן, זה נשמע הגיוני. דבורי אף פעם לא הביאה מצלמה לכיתה, והיא גם אף פעם לא שיתפה אותי בחלום כזה. ואת רוב החלומות שלנו רקמנו יחד, חולקות תמיד זו עם זו כל חלום ומשאלת לב נסתרת.

מה השתנה הפעם?

דבורי

הגעתי. שלט יפה עם אותיות בולטות ומוזהבות מתנוסס מולי, 'בית השוקולד'. אני הודפת את דלת הזכוכית המשקפת את הרחוב ההומה ונכנסת. חנות יפה, אין מה לומר. אף פעם לא ראיתי אותה מבפנים, נוצצת ומרשימה כל כך. על המדפים המסוגגנים עומדים להם עיצובי פרלינים בצורה מסודרת ואסתטית, כך שנראה

שמישהו טרח במיוחד להעמיד את השוקולדים המעוצבים זה לצד זה.

שוקולד תמיד היה החולשה שלי. אחד מהחולשות הבולטות, אפשר לומר. כך שמבחנתי - לעבוד בחנות שוקולד זה חלום שמתגשם. רק שלא אוכל כמה מהפרלינים המרהיבים בטעות... אבל מה שבטוח ש-

"סליחה, את צריכה עזרה?" חוט מחשבותיי נקטע באחת כאשר המוכרת שואלת אותי בחיוך גדול: "מחפשת משהו מסוים?" חיוכה גדול מדי, וקצת צר לי לאכזב אותה שאני לא לקוחה פוטנציאלית.

"כן. גברת מנדל נמצאת פה?" אני שואלת אותה.

"אה, את בטח עובדת הפס החדשה אם את מחפשת אותה... בואי אראה לך".

היא מכוונת אותי לתוככי החנות, שם נמצא גרם מדרגות נסתר שבקצהו דלת עץ בצורת טבלת שוקולד עם שלט התלוי עליה, מכריז שחור על גבי לבן שהכניסה לעובדים בלבד. איזה כבוד, דבורי - את מהאנשים המעטים שזוכים להיות מבאי ויוצאי הדלת השוקולדית, אני אומרת לעצמי.

ריח מתקתק ומורגש של שוקולד מקדם את בואי ומסחרר את חושיי. אני מבחינה באישה גבוהה ולבושה באלגנטיות המסגירה אותה כבעלת החנות. סביר להניח שזאת גברת מנדל - חברתה הטובה של דודה מינה, זו שהציעה לי את העבודה הזו.

"את דבורי רוטנר?" היא שואלת, מביטה עליי ממרומי גובהה.

אני רוצה להגיד לה שאני מודה באשמה, אבל ברגע האחרון עוצרת את עצמי ורק עונה בחיוב. "מצוין, באת בזמן", היא טופחת על שרוול חולצתה, מנקה לכלוך בלתי נראה. "צביה תראה לך מה צריך לעשות". היא מחווה על בחורה מתולתלת השקועה בערבוב סיר שוקולד ענק ומדיף ניחוח ארומטי, וזאת האחרונה מסתובבת אלינו ומנופפת לי בידה הפנויה. "נעים להכיר", היא אומרת בנימה חביבה. נראית די נחמדה וידידותית לסביבה, אני חושבת. נראה שיהיה נחמד לעבוד איתה.

"אני דבורי, דבורי רוטנר", מציגה את עצמי בטבעיות, מרגישה די בנוח.

"אוקיי צביה, תתחילי להדריך אותה. אני צריכה לזוז". גברת מנדל מכתפת את תיקה, שצבעו תואם, אגב, לצבע החולצה שהיא לובשת. "בהצלחה לשתיכן". היא יוצאת, ונראה שהמקום נהיה גדול יותר. או שאני סתם מדמינת ולחוצה מנוכחותה הנכבדת.

"אני שמחה שנונה החליטה להביא עוד עובדת

לשעות הערב", צביה אומרת לי אגב שטיפת ידיה וניגובן מטיפות השוקולד. "זה יהיה קל יותר וגם כיף יותר. טובים השניים מן האחד", היא אפילו מוסיפה ציטוט מהמקורות. אני רק מהנהנת בתגובה. נונה היא כנראה גברת מנדל, אני חושבת לעצמי. שם מעניין יש לה. צביה נותנת לי כפפות וסינר עם הלוגו של החנות ואני עוטה אותם בשתיקה.

"יש לך כאן כמה תבניות בצורות שונות. צריך להכניס עם המזרק בכל אחד מהשקעים 20 מיליליטר בדיוק, במזרק מיוחד", היא ממחישה לי. "אני פעם התבלבלתי עם המינון והשוקולד זלג קצת ושינה את הצורה. צריך להיות עדינים מאוד עם המזרק הזה", היא ממליצה לי. אני לוקחת את המזרק מידיה וממלאת אותו בשוקולד הסמיך שבסיר, מנסה לדייק ככל האפשר. אבל יום מתיש עבר עליי היום, ואצבעותיי רועדות קצת כשאני מוזגת את השוקולד הנוזלי לשקעים, גורמות לפרלינים לדמוע.

"לא נורא", היא אומרת לי, "את תלמדי. זה לוקח זמן. גם לי זה לקח זמן", היא קורצת לי בחביבות ואני מוצאת את עצמי תוהה מאיפה הבחורה מביאה את כל הנחמדות הזאת. כי אני, לעומתה, לא ממש במצב רוח להיות נחמדה יותר מדי, ואני מקווה שהיא לא מצפה ממני שאהיה כזאת. אני עייפה -

המבחן היום היה מתיש מאוד, ואפילו שאני ממש רוצה להיות אדיבה - זה קצת קשה לי עכשיו. וצביה, כאילו קראה את מחשבותיי, ממשיכה להתעסק עם הסיר במשך הדקות הבאות בלי דיבורים נוספים.

אבל בסוף זאת אני ששוברת את השתיקה. "אהמממ... צביה?"

"את יכולה לקרוא לי ציבי", היא עונה, "רק נונה קוראת לי צביה. נוח לה יותר. אבל האמת? זה לא ממש מפריע לי. חוץ מזה שלא צריך לקרוא לי, אני באה לבד".

עכשיו אני אמורה לצחוק, כנראה. אז אני מצחקקת בנימוס, ומוצאת את עצמי מתגעגעת עד מאוד לחוש ההומור של שייני. היא בטח הייתה מוצאת עכשיו איזשהו משפט שנון ומלא השראה בנוגע לשמותיהם של אנשים. מעניין מה שייני תגיד על ציבי. או צביה, איך שנוח לכם. חוץ מזה שלא צריך לקרוא לה כי היא באה לבד. חה. ●

